

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 391/2017-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. júna 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Ivetou Ďurčatovou, Kollárova 35, Martin, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a namietaného porušenia ústavného princípu zaručeného v čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Čadca sp. zn. 16 Er 707/2014 z 23. septembra 2015, uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 8 CoE 14/2016-78 z 28. apríla 2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 ECdo 1/2017 z 23. februára 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

1. Sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 26. mája 2017 sa [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), domáhala vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jej v záhlaví označených práv uznesením Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 16 Er 707/2014 z 23. septembra 2015, uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 8 CoE 14/2016-78 z 28. apríla 2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 ECdo 1/2017 z 23. februára 2017.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že na okresnom súde sa pod sp. zn. 16 Er 707/2014 vedie exekučné konanie, v ktorom sťažovateľka vystupuje v postavení oprávnenej. Exekučným titulom, na základe ktorého sťažovateľka navrhla exekúciu, bolo uznesenie okresného súdu č. k. 8 C 99/2006-27 zo 6. novembra 2006 o nariadení predbežného opatrenia. Okresný súd návrhu vo veci samej rozsudkom č. k. 8 C 99/2006-293 z 24. januára 2011 vyhovel. Toto rozhodnutie bolo rozsudkom krajského súdu č. k. 8 Co 171/2011-321 z 29. novembra 2011 potvrdené (právoplatné 2. januára 2012). Najvyšší súd však následne uznesením sp. zn. 1 M Cdo 7/2012 z 26. februára 2014 zrušil rozhodnutia súdov nižších stupňov a vec bola okresnému súdu vrátená na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Povinný ([REDAKOVANÉ]) vzniesol proti exekúcii námietky (podal i návrh na zastavenie exekúcie, pozn.), ktorým okresný súd uznesením sp. zn. 16 Er 707/2014 z 23. septembra 2015 vyhovel. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie, v ktorom argumentovala, že *„nakoľko došlo k obnoveniu stavu, ktorý tu bol pred právoplatnosťou zrušených rozhodnutí naďalej je účinné a aktuálne predbežné opatrenie vydané v priebehu predchádzajúceho konania a to z dôvodu, že nim boli upravené vzťahy medzi účastníkmi konania do konečného rozhodnutia vo veci“*. Opodstatnenosť odvolania

odôvodnila aj tým, že „vec bola vrátená na ďalšie konanie okresnému súdu a v konaní sa pokračuje“, a preto by bolo podľa jej názoru „vydanie nového predbežného opatrenia v tej istej veci (zhodnosť účastníkov konania ako aj predmetu konania) neúčelné a nevhodné aj preto, že skoršie predbežné opatrenie vo veci je súčasťou súdneho spisu sp. zn. 4C/84/2014“.

4. Krajský súd ako súd odvolací uznesením sp. zn. 8 CoE 14/2016 z 28. apríla 2016 rozhodnutie okresného súdu potvrdil a proti svojmu rozhodnutiu pripustil dovolanie z dôvodu, že otázka „či zrušením právoplatného rozhodnutia vo veci samej dovolacím súdom dochádza k obnoveniu predbežného opatrenia nariadeného do skončenia uvedenej veci, zaniknutého pred rozhodnutím dovolacieho súdu podľa § 77 ods. 1 písm. c) O. s. p.“ nebola dosiaľ judikatúrou najvyššieho súdu riešená.

5. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 7 ECdo 1/2017 z 23. februára 2017 sťažovateľkino dovolanie zamietol, pričom v relevantnej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol: „zrušenie predchádzajúcich vydaných rozhodnutí v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku tým, že zasiahne do rozhodnutia vykazujúcemu atribúty záväznosti a nezmeniteľnosti nemá vplyv na takto zákonom vymedzený účinok zániku predbežných opatrení. Právne účinky predbežných opatrení boli a priori limitované (§ 77 ods. 1 O. s. p.) a v ich zániku nemôže dochádzať k obnove zaniknutého právneho inštitútu bez akéhokoľvek podkladu výslovne zakotveného v zákone.“

6. Sťažovateľka, nespokojná so závermi všeobecných súdov, nasmerovala svoju sťažnosť proti všetkým vyššie označeným rozhodnutiam. Tvrdí, že „po vrátení veci okresnému súdu vedenej pod sp. zn. 4C/84/2014 nedošlo k zmene skutkových okolností, v dôsledku ktorých by došlo k zániku už nariadeného predbežného opatrenia, došlo len k obnoveniu právneho stavu, ktorý tu bol pred zrušením rozhodnutí vo veci samej“. Zastáva názor, že najvyšší súd sa nevysporiadal s jej argumentáciou spočívajúcou v tom, že „slovenský právny poriadok neobsahuje žiadne ustanovenie, ktoré by ustanovovalo, že po zrušení rozhodnutí vo veci samej Najvyšším súdom Slovenskej republiky a vrátení veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie okresnému súdu, je potrebné vydať v ďalšom konaní

nové predbežné opatrenie s rovnakým obsahom aké už bolo v priebehu konania vydané“. Taktiež namietajú, že *„Exekučný súd je pri udeľovaní poverenia na vykonanie exekúcie povinný náležitým spôsobom preskúmať žiadosť o udelenie poverenia. V prípade rozporu žiadosti by súd nevydal poverenie.“.* Sťažovateľka je presvedčená, že neexistuje právny dôvod, ktorý by odôvodňoval zánik predchádzajúceho predbežného opatrenia. Svoje presvedčenie opiera o to, že *„ak by vo veci samej nedošlo k zrušeniu právoplatného rozhodnutia mimoriadnym opravným prostriedkom, tak by sa sťažovateľka svojho práva domáhala exekúciou, pri ktorej by bol exekučným titulom práve tento rozsudok a nie rozhodnutie o nariadení predbežného opatrenia, ktoré upravuje vzťahy medzi účastníkmi konania dočasne a to do právoplatného skončenia konania vo veci samej“.*

7. Na tomto základe sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základné práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s článkom 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 ECdo/1/2017 z 23.02.2017, uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8CoE/14/2016 zo 28.04.2016, uznesením Okresného súdu Čadca sp. zn. 16Er/707/2014 z 23.09.2015 porušené boli.“

Uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8CoE/14/2016 z 28.04.2016 a uznesenie Okresného súdu Čadca sp. zn. 16Er/707/2014 z 23.09.2015 sa rušia a vec sa vracia súdu na ďalšie konanie.“

Porušovateľ je povinný zaplatiť sťažovateľke trovy právneho zastúpenia vo výške 374,81 € na účet právnej zástupkyne č... vedený v... v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

10. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

13. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

14. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

15. Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

II.1 K namietanému porušeniu označených práv podľa ústavy a listiny napadnutým uznesením okresného súdu sp. zn. 16 Er 707/2014 z 23. septembra 2015 a napadnutým uznesením krajského súdu č. k. 8CoE 14/2016-78 z 28. apríla 2016

16. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

17. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je

právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (pozri. II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 20/02, III. ÚS 152/03).

18. Napadnutým rozhodnutím je uznesenie okresného súdu sp. zn. 16 Er 707/2014 z 23. septembra 2015. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka využila svoje právo podať proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd (v tomto prípade v konaní vedenom pod sp. zn. 8 CoE 14/2016), ktorý v prípade zistenia zásahu prvostupňového súdu do základných práv alebo slobôd sťažovateľky bol zároveň povinný týmto právam alebo slobodám poskytnúť ochranu.

19. Okrem toho sťažovateľka namieta porušenie označených základných práv i rozhodnutím krajského súdu a žiada zrušiť jeho uznesenie č. k. 8 CoE 14/2016-78 z 28. apríla 2016. Krajský súd označeným rozhodnutím rozhodol tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil a proti svoju rozhodnutiu pripustil dovolanie. Podľa § 239 ods. 2 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

20. Skutočnosť, že právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľky v danom prípade vylúčila právomoc ústavného súdu, ako aj skutočnosť, že proti uzneseniu krajského súdu mala k dispozícii mimoriadny opravný prostriedok (dovolanie), ktorý aj využila, založili dôvod na odmietnutie sťažnosti v tejto časti pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.2 K namietanému porušeniu označených práv podľa ústavy a listiny napadnutým uznesením najvyššieho súdu č. k. 7 ECdo 1/2017-113 z 23. februára 2017

21. Sťažovateľka predovšetkým tvrdí, že bolo porušené jej právo na spravodlivý proces (súdnu ochranu), pričom podrobnejšie odôvodnenie porušenia tohto svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj ústavného princípu podľa čl. 12 ods. 1 ústavy rozviedla v sťažnosti obdobne, ako to už urobila v konaní pred všeobecnými súdmi. Podľa jej názoru tým, že sa krajský súd stotožnil s právnymi závermi okresného súdu bez náležitého vysporiadania sa s jej argumentáciou, ktorú uplatnila v rámci podaného odvolania i dovolania, došlo k porušeniu jej základných práv zaručených ústavou a listinou. Slovaní sťažovateľky, „*vzhľadom na skutočnosť, že neexistuje konečné a právoplatné rozhodnutie vo veci samej nie je namieste aplikácia ustanovenia § 77 ods. 1 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku*“. Z obsahu ústavnej sťažnosti je tak zrejmé, že sťažovateľka od ústavného súdu očakáva prehodnotenie záveru, ku ktorému dospeli všeobecné súdy s ohľadom na posúdenie otázky zásadného právneho významu.

22. V tejto súvislosti je potrebné najskôr zdôrazniť, že podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov z hľadiska svojvoľnosti, arbitrárnosti rozhodnutia, resp. jeho odôvodnenia.

23. Ústavný súd taktiež pripomína, že nie je opravným súdom právnych názorov najvyššieho súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci najvyššieho súdu je

opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov najvyšším súdom, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam.

24. S cieľom overenia opodstatnenosti námietok sťažovateľky sa ústavný súd oboznámil s napadnutým rozhodnutím č. k. 7 ECdo 1/2017-113 z 23. februára 2017, ktorým najvyšší súd dovolanie sťažovateľky zamietol a v relevantnej časti odôvodnenia svojho uznesenia okrem iného uviedol: *„Celková koncepcia predbežných opatrení umožňovala trvanie účinkov počas konania vo veci samej, ako aj pred jeho samotným začatím, pričom pri nariadení predbežného opatrenia bolo možné aj určiť dobu jeho trvania. Súd totiž mohol uložiť navrhovateľovi (ak tak neurobil sám navrhovateľ), aby v lehote, ktorú mu určil, podal návrh na začatie konania na súde (alebo rozhodcovskom súde), z čoho vyplývalo že tieto účinky boli ex lege vopred časovo obmedzené (viď § 77 ods. 1 písm. a/ O. s. p.). Obdobné limitovanie trvania predbežných opatrení bolo stanovené aj v § 77 ods. 1 písm. b/ až d/ O. s. p., s účinkami ktorých zákon spájal zánik predbežných opatrení. Ustanovenie § 77 ods. 1 O. s. p. taxatívne vymenováva, v ktorých prípadoch zaniklo predbežné opatrenie zo zákona, pričom súd o tomto zániku osobitne nerozhodoval. Zánik predbežných opatrení ako dôsledok v zmysle § 77 ods. 1 písm. c/ O. s. p. (tak ako to bolo v danom prípade) nastal vtedy, ak sa návrhu vo veci samej vyhovel a uplynulo 30 dní od vykonateľnosti rozhodnutia o veci; tento dôvod zániku sa uplatnil aj vtedy, ak sa vo veci samej vyhovel len sčasti. Predpokladom na zánik predbežného opatrenia bolo to, že najprv uplynula lehota na plnenie a po nej následne ďalšia lehota 30 dní, po ktorej predbežné opatrenie zaniklo (tak ako správne uviedol aj odvolací súd). Takéto časové obmedzenie limitovalo poskytnutie súdnej ochrany priamo zo zákona. Skutočnosť, že následne došlo k zrušeniu takéhoto rozhodnutia v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch, ktorým sa zasiahlo do práva na právnu istotu nastolenú právoplatným a vykonateľným rozhodnutím*

odvolacieho súdu, nemení nič na tom, že následok obsiahnutý v ustanovení § 77 O. s. p., a teda zánik predbežného opatrenia už nastal.

Dovolací súd teda konštatuje, že zrušenie predchádzajúcich vydaných rozhodnutí v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku tým, že sa zasiahne do rozhodnutia vykazujúcemu atribúty záväznosti a nezmeniteľnosti nemá vplyv na takto zákonom vymedzený účinok zániku predbežných opatrení. Právne účinky predbežných opatrení boli a priori limitované (§ 77 ods. 1 O. s. p.) a v prípade ich zániku nemôže dochádzať k obnove zaniknutého právneho inštitútu bez akéhokoľvek podkladu výslovne zakotveného v zákone. V tomto smere je potrebné upozorniť aj na článok 2 ods. 2 Ústavy, ktorý zaväzuje štátne orgány (teda aj súdy) konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, pričom zároveň limituje uplatnenie subjektívnych práv strany v konaní aj obmedzujúcimi ustanoveniami, napr. lehotami a podmienkami uplatnenia práva uvedenými v zákone.“

25. K námietke sťažovateľky, že niet ustanovenia upravujúceho situáciu, že po zrušení rozhodnutí vo veci samej najvyšším súdom a vrátení veci na ďalšie konanie a rozhodnutie okresnému súdu je potrebné vydať nové predbežné opatrenie s rovnakým obsahom, najvyšší súd skonštatoval, že „v dôsledku časového odstupu medzi zánikom predbežného opatrenia a rozhodnutím dovolacieho súdu môže dôjsť k takej zmene pomerov účastníkov konania a stavu veci, že pôvodne nariadené predbežné opatrenie nezodpovedá tomuto stavu veci a v dôsledku toho stráca svoje opodstatnenie. ... aj keď zrušením právoplatného rozhodnutia vo veci samej dovolacím súdom nedochádza k obnoveniu predbežného opatrenia nariadeného do skončenia uvedenej veci, zaniknutého pred rozhodnutím dovolacieho súdu podľa § 77 ods. 1 písm. c/ O. s. p., nezakladá pôvodné právoplatné uznesenie o predbežnom opatrení procesnú prekážku rei iudicata pre nový návrh. V zmysle uvedených skutočností v takomto prípade je treba nový návrh aj identickej procesnej ochrany posudzovať tak, že bol uplatnený v rámci odlišného časového úseku (po zrušení rozhodnutia dovolacím súdom), a teda nevytvára prekážku právoplatne rozhodnutej veci.“.

26. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého uznesenia presvedčil, že najvyšší súd zrozumiteľným a pomerne vyčerpávajúcim spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré dovolanie sťažovateľky zamietol. Zo záverov uznesenia najvyššieho súdu nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty či zmyslu. Práve naopak, príslušné ustanovenia upravujúce problematiku zániku predbežných opatrení podľa v tom čase účinného Občianskeho súdneho poriadku interpretoval a aplikoval ústavne súladným spôsobom, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, legitímne a právne akceptovateľné. Ústavný súd súhlasí so zodpovedaním otázky zásadného právneho významu najvyšším súdom a iba pre zdôraznenie správnosti jeho záveru uvádza, že zrušením právoplatného rozhodnutia vo veci samej (v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku) nedochádza k obnove zaniknutého právneho inštitútu (predbežného opatrenia), pretože tento v dôsledku svojej dočasnosti zanikol *ex lege* z dôvodu uvedeného v § 77 ods. 1 písm. c) OSP. Výklad predostretý sťažovateľkou nevyplýva zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, nereflektuje už spomínanú dočasnú povahu tohto právneho inštitútu ani ochranu práv protistrany.

27. Z napadnutého rozhodnutia je tiež zrejmé, že najvyšší súd sa zaoberal aj námietkami sťažovateľky (v podstate obsahovo zhodnými s tými, ktorými odôvodňuje i ústavnú sťažnosť), čo vedie ústavný súd ku konštatovaniu, že sťažovateľka v tomto konaní (v spojení s odôvodnením rozhodnutia krajského súdu) dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre svec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Samotná skutočnosť, že sťažovateľka sa so závermi najvyššieho súdu nestotožnila, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neopodstatnenosti alebo arbitrárnosti jeho postupu a rozhodnutia a v konečnom dôsledku k porušeniu ňou označených práv.

28. Z uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť sťažovateľky aj v časti, ktorou namietala porušenie základného práva

na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s ústavnoprávnym princípom vyjadreným v čl. 12 ods. 1 ústavy najvyšším súdom, z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

29. Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. júna 2017